

כ"ח שנה לצאת העלון "שמעו ותחי נפשכם"

העורך: הרב יצחק עידו וובר ארליך שליט"א

מתורתו של הגאון הצדיק רבי משה וובר זיע"א

גליון מס' 969

במדבר - מברכין החודש כ"ט אייר תש"פ - נא לא לעיין בעלון בשעת התפילה ובקריאת התורה

הוראה למעשה

מקרבם ועושה אותם משרתי וגדולי ביתי ואיני מפקיד ביתי אלא להם, שנאמר: "ואתה הפקד את הלויים על משכן העדות ועל כל כליו ועל כל אשר לו והם ישרתו... הם הנושאים - בנסוע המשכן, והם המשרתים בחנותם".

נכנסות בו".
המקור בפרשה: "ואתה הפקד את הלויים".
"כל מי שמקרב עצמו מעט - מקרבין אותו הרבה. מניין? מבני לוי שקרבו עצמם מעט, דכתיב: "מי לה' אלי ויאספו אליו כל בני לוי", לפיכך אמר הקב"ה: הם קרבו אלי - אף אני

ה **אדם צריך לעשות את כל מה שביכולתו להתקרב לקב"ה, וכשמקיים זאת מובטח לו מחז"ל - ש"הבא ליטהר מסייעין אותו".**
"אמר הקב"ה לישראל: בני, פתחו לי פתח אחד של תשובה כחודו של מחט, ואני אפתח לכם פתחים שיהיו עגלות וקרוניות

נקי הדעת שבירושלים

60 שנה מארגנים סעודת מלוה מלכה

ניצלתי הפוגה זו בכדי לשאול אותו האם נכונה השמועה שהגיעה לאוזני שהוא ואחיו הגדול יותר הרה"ח מרדכי יצחק שליט"א, מנהלים עשרות בשנים סעודת מלוה מלכה ציבורית? זיק של אור ניצת בעיניו לשמע השאלה. "אכן נכון הדבר" אישר הרב שפיצר, "עוד בהיותי בחור בישיבת כפר חסידים שליד העיר חיפה, התחלתי לארגן סעודת מלוה מלכה לחברי תלמידי הישיבה. וגם אחי שיחי' מארגן סעודת מלוה מלכה בשכונת מגוריו בשכונת "מאה שערים" בבית הכנסת "בית ברוך". את המסורת הזאת ירשנו בהיותנו ילדים רכים מאבינו עוד בתקופה שגרנו ברומניה. האבא החדיר לעצמותינו את החשיבות העצומה לערוך סעודת מלוה מלכה ברבים. ואכן

הרה"ח ר' יעקב משה שפיצר שליט"א ומשמאלו אחיו הרה"ח ר' מרדכי יצחק שליט"א

בסיעתא דשמיא בשישים שנים האחרונות, אנו משתדלים להמשיך במסורת הזאת ולזכות את הציבור בסעודת מלוה מלכה שמטובלת בסיפורים חסידים ודברי תורה מלהיבם.

בתום שעה קלה של שיחה ביקש הרב שפיצר לקיים את מאמר חז"ל ש"לא יפטר אדם מחברו אלא מתוך דבר הלכה" (עירובין ס"ד ע"א) ולכן הפטיר ואמר: "אליהו הנביא הוכיח את העם ואמר "עד מתי אתם פוסחים על שני הסעיפים". יש אומרים שכוונתו היתה לשני הסעיפים בשולחן ערוך שעוסקים בסעודת מלוה מלכה ובסעודת ראש חודש. ביקש אליהו הנביא להורות לנו בדבריו אלו שלא נדלג על שתי הסעודות הללו כי ניתן לזכות באמצעותן לישועות גדולות".

ה שבוע זכיתי לשוחח עם ה"רוח החיה" של שכונת הר נוף המפורסמת שממוקמת במבואה של ירושלים עיה"ק. המדובר בגבאי המסור והמיתולוגי במהלך השלושים השנים האחרונות של בית הכנסת המרכזי בשכונה "אמרי ספר". שמו: הרה"ח יעקב משה שפיצר שליט"א. בנוסף למשרת הגבאות שממלא את ישותו מסביב לשעון, משמש גם הרב שפיצר בתור יו"ר המינהל של השכונה.

בתקופה מסוימת בחיי, הייתי זוכה לפקוד רבות את בית הכנסת שוקק החיים הזה שאותו הוא מנהל ביד רמה. תמיד נפעמתי מחדש כשהייתי מתבונן בנימצאות המפעמת בו על אף גילו המתקדם (לאורך ימים ושנים טובות) וכן מהחיוך הלבבי שהוא משגר לכל אחד ואחד.

היתה מנקרת במוחי באותה העת השאלה, כיצד ניתן מחד גיסא לנהל בית כנסת כה גדול ומרכזי עם כל הכללים הנוקשים הכרוכים בכך ומאידך גיסא להשאר אדיב חם וידידותי כל כך? ואז הייתי נזכר בדבריו של מורי המשפיע הגה"צ רבי משה ובר זיע"א. רבי משה הסביר שכל אימרה שנאמרה מהתנאים בפרקי אבות היתה משקפת את מהותם וכלשון המשנה: "הוא היה אומר", היינו את "מה שהוא - היה אומר". והנה את המשנה "הוי מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות" אמר דווקא שמאי שהיה ידוע בתור מחמיר וקשוח. "זאת אומרת" היה מסביר רבי משה, "שניתן מצד אחד לנקוט בקו מחמיר בענייני הלכה ויחד עם זאת להשאר

חביב וחייכן כלפי הציבור".

במהלך שיחתנו שהתנהלה בין כותלי בית הכנסת הופיע לפתע הגאון האדיר רבי משה שטרנבוך שליט"א ראב"ד העדה החרדית. הרב שפיצר כדרכו בקודש קידמו בפנים מאירות וציין בפניו שזוהי זכות עבורו לשמשו. הרב שטרנבוך מצידו הביט בו במבט של הערכה והוקיר לו תודה. כשהגאון התרחק מעט מאיתנו, סיפר לי הרב שפיצר: "זכור לי כיצד הרב שטרנבוך הגיע בפעם הראשונה לארץ ישראל מלונדון. היה זה בשנת תש"י. כולם כינו אותו אז "העילוי מלונדון". הוא היה גבוה ויפה תואר. כיום אני זוכה לגור מעליו באותו הבנין. ניתן לומר על הרב שטרנבוך שהוא "אגדה מהלכת". ובנקודה זו נדם לרגע הרב שפיצר משטף דיבורו.

בשורה טובה

בסיעתא דשמיא נפתח הקו "שמעו ותחי נפשכם" - הקו התורני של עורך העלון הרב עדו ובר שליט"א בנושאי פרשת שבוע, המשנה היומית, הדף היומי, שיעורים לילדים, סיפורי צדיקים והמסר היומי - מספר הקו: 03-3077715

כל המעוניין לקבל את העלון "שמעו ותחי נפשכם" למייל שלו יפנה לכתובת המייל: haravveber@gmail.com

בשורה טובה

בסיעתא דשמיא

ניתן להזמין את עורך העלון הרב עדו ובר שליט"א לחוגי בית וכן ניתן לקבל עצה על פי תאריך הלידה בטלפון 058-5828284

את העלון ניתן לראות בע"ה www.veber.co.il

לקט של הדברים הכתובים בגליונות אלה מושמעים בהרחבה בסדרת הקלטות "שמעו ותחי נפשכם" להשיג: 02-5828284

לעילוי נשמת הגאון הגדול רבי מרדכי אהרן בן רבי יוסף חיים שיינברגר זצ"ל נפטר י"ח אב התשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.

מאמרותיו - של הגה"צ המשפיע רבי משה ובר זיע"א

טעם על קריאת פרשת במדבר - סיני קודם עצרת, כדי שלא להסמיך הקללות שבבחקותי לעצרת (תוספות מגילה לא, ב).

קבלת התורה ביראה ואהבה.

הענין שההפסק הוא בפרשת הפקודים, יש לומר שחכמינו ז"ל רצו שקבלת התורה בכל שנה ושנה (ב"לב דוד" מהחיד"א פרק כט: "בכל שנה ושנה לקבעיה קמא הדר [לקביעותו הראשונה חוזר] וכו' ומדי שנה הולך ואור וכו' שזה סוד והימים האלה נזכרים ונעשים וכו'") תהיה מתוך שמחה ואהבה לא מתוך יראה לבד. וכמו שהיה בקבלת התורה בפעם הראשונה, כמו שמאריך האור החיים הקדוש (שמות יט, ד): "אתם ראיתם וגו' ואשא אתכם וגו', האריך האדון בבחינת האהבה, כי הוא עיקר במצוה להרויח כפל השכר, וצריך התאמצות גדול להשיגה, לזה אמר ראו חבתי בכם כרחם אב על בנים חביבין, שאפילו מדרך כף רגלכם חסתי עליו ונשאתי אתכם על כנפי נשרים" וכו'.

בשביל זה מפסיקין בקריאת פרשת במדבר "שאו את ראש בני ישראל וגו'", ופירש רש"י: "מתוך חיתבן לפניו מונה אותן", שעל ידי זה כמים הפנים אל פנים נגיע גם כן למדרגת אהבה, וכמו שנאמר בשיר השירים (ב, טז) "דודי לי ואני לו".

וכמו שמבאר האור החיים הקדוש באריכות שם שהפסוקים לפני מתן תורה מדברים הן מיראה והן מאהבה, שהקדוש ברוך הוא רצה שקבלת התורה תהיה מאהבת ה' ומיראת ה', וכמו כן בכל שנה ושנה לפני קבלת התורה קוראים בחקותי, שהיא בחינת יראה, ואחר כך במדבר.

המנין - השגחה מיוחדת על ישראל

ועיין מה שכתב בכלי יקר בדבור המתחיל שאו את ראש: "הזכיר בלשון שאו, כי תשא, נשא, כי מצד המספר נטלם וינשאם ביתר שאת על כל העמים אשר אין להם מספר פרטי כמו הקש הזה וכו', אבל איש ישראל משוגח בפרטות, ואפילו אחד מהם חשוב כאומה שלימה, כמו שנאמר (גבי מתן תורה) "ונפל ממנו רב", שאפילו אחד מהם שיפול דומה כי רב הוא, על כן נתן להם הקדוש ברוך הוא מספר כמו לכוכבים, שנאמר המוציא במספר צבאם", עיין שם באריכות.

ועיין בדרך חיים (יג, א) לאדמו"ר האמצעי נשמתו עדן, שמבאר בזה דברי הרמב"ם מה שאומר שהשגחה הוא רק על האדם שבצלם אלוקים. שבאמת ישנה השגחה אלוקית על כל הברואים וגם על הדומם והצומח וכו', כמו חלקה אחת תמטר וכו' (עמוס ד, ו), רק שיש בהשגחה פנימיות וחיזונית בכלל וכו', כך ישראל נתונין בהשגחה פנימית כשעושיין רצונו וכו', ואם לאו גם הם בהשגחה חיזונית ביד ממשלת השבעים שרים.

מבואר בזה ענין הסמיכות של קריאת פרשה זו לפני קבלת התורה המדבר בענין השגחה מיוחדת

לבני ישראל כמו שנאמר שאו את ראש בני ישראל וכו' כנ"ל.

ועיין במדרש רבה (במדבר א, ד): "בטנג ערמת חטים (שיר השירים ז, ב), נמשלו ישראל לערימה של חטים, מה חטים הללו נכנסות לאוצר במנין, כך אמר הקדוש ברוך הוא שיהיו ישראל נמנין בכל שעה, אבל התבן והקש אין נמנין ולא נמדדין, כך עכו"ם נמשלו לתבן וקש שנאמר (תהלים פג, יד) כקש לפני רוח, וכן ובית עשו לקש, למה, שאין להקדוש ברוך הוא הניה מהן, שנאמר כל הגוים כאין נגדו (ישעיה מ, יז), אבל ישראל יש להקדוש ברוך הוא הניה מהן וכו' לפיכך הן נמנין בכל שעה".

ובזהו הקדוש (חלק ג קין, ב): "תא חזי, לא אשתכח מנינא בהו בישראל דאתברכין ביה כהאי מנינא, דהאי מנינא לאתברכא הוה ולאשלמה שלימותא דעלמין הוה, ובאתר דברכאן נפקין אתמנון, דכתיב באחד לחודש השני דאיהו זיוא דברכאן דעלמא וכו' וכתב כי שם ציוה ה' את הברכה וגו'" (בוא וראה, לא נמצא מנין בישראל שהתברכו בו כמנין הזה (של תחילת חמש הפקודים), שהמנין הזה היה להתברך ולהשלים שלמות העולמות ובמקום שהברכות יוצאות נמנו, דכתיב וכו' שהוא זיו שהימנו מאירים ברכות העולם).

נמצאנו למדים מהנ"ל מעלת ישראל, שהם משוגחים בהשגחה פרטית וגם מתברכים על ידי המנין, בשביל זה קוראים אחרי בחקותי פרשה זו לפני עצרת, וזוהי כוונת התוספות הנ"ל.

הדגלים - ברכה לישראל

עוד אפשר לפרש הטעם שההפסק בין הקללות לחג השבועות הוא דוקא בפרשת במדבר, על פי מה שכתב המדרש רבה (במדבר ב, ב): "חיבה גדולה חבבן הקדוש ברוך הוא, שעשאים דגלים כמלאכי השרת כדי שיהיו ניכרין". וידוע שהדבר הניכר אינו מתבטל לעולם.

ועוד איתא שם: "בשעה שנגלה הקדוש ברוך הוא על הר סיני, ירדו עמו עשרים ושתים רבבות של מלאכים וכו' והיו כולם עשויים דגלים דגלים, שנאמר דגול מרבבה וכו', התחילו מתאווים לדגלים וכו', מיד הודיע הקדוש ברוך הוא ואמר למשה לך עשה אותם דגלים כמו שנתאוו". ועיין שם עוד במדרש: "שכל העכו"ם מסתכלין בהם ותמהין וכו', ואף בלעם הביט בהם ויצאת עינו כנגדן, שלא היה יכול ליגע בהם שנאמר וישא בלעם את עיניו וגו' אלו הדגלים, התחיל לומר מי יכול ליגע בבני אדם אל".

אנו למדים מזה שעל ידי הדגלים מתקיים בנו הכתוב (דברים כג, ו) "ויהפך ה' אלקיך לך את הקללה לברכה", ולכן שפיר יש להפסיק בין הקללות לחג השבועות בפרשת במדבר שהיא פרשת הדגלים.

מילי דאבות

פרק שישי, משנה ט'

ארבע מדות באדם וכו'.

אמר רבי יוסי בן קיסמא, פעם אחת הייתי מהלך בדרך ופגע בי אדם אחד, ונתן לי שלום, והחזרתי לו שלום, אמר לי, רבי, מאיזה מקום אתה, אמרתי לו, מעיר גדולה של חכמים ושל סופרים אני, אמר לי, רבי, רצונך שתדור עמנו במקומנו, ואני אתן לך אלף אלפים דנרי זהב ואבנים טובות ומרגליות, אמרתי לו, אם אתה נותן לי כל כסף וזהב ואבנים טובות ומרגליות שבעולם, איני דר אלא במקום תורה, וכן כתוב בספר תהלים על ידי דוד מלך ישראל, טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף, ולא עוד, אלא שבשעת פטירתו של אדם אין מלוין לו לאדם לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות, אלא תורה ומעשים טובים בלבד, שנאמר (משלי ו), בהתהלך תנחה אותך בשכבך תשמור עליך והקיצות היא תשייחך, בהתהלך תנחה אותך, בעולם הזה, בשכבך תשמור עליך, בקבר, והקיצות היא תשייחך, לעולם הבא. וכן כתוב בספר תהלים על ידי דוד מלך ישראל (תהלים קיט), טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף, ואומר (חגי ב), לי הכסף ולי הזהב נאם ה' צבאות.

לכאורה אינו מובן, מה משמיענו רבי יוסי בן קיסמא בזה, ומה הוסיף על דבריו של דוד המלך עליו השלום: "טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף".

אפשר לפרש, שבא לומר שלא רק לימוד התורה אין לזה שום ערך, כמו שנאמר כל חפציק לא ישו בה, אלא גם ההבדל בין אדם שהוא דר במקום תורה לאדם שאינו דר במקום תורה, זהו כרחוק מזרח מן מערב (בין זורח השמש לבא השמש). שאדם שפגע בו וקרא לרבי יוסי בן קיסמא רבי, רצה שרבי יוסי בן קיסמא ידור במקומו, לא מצא איך להשפיע על רבי יוסי בן קיסמא רבי, רצה שרבי יוסי בן קיסמא ידור במקומו, לא מצא איך להשפיע על רבי יוסי בן קיסמא אלא בדנרי זהב ואבנים טובות. שבשביל זה רבי יוסי בן קיסמא יטלטל את עצמו ואת בני ביתו מעיר מלאה חכמים וסופרים, ויבואו לדור במקום של אנשים פשוטים? מובן שאדם הזה שבא ממקום שאין בו בני תורה, חסר אצלו המושג בשלימות היוקר שבתורה. ומזה גופא למד רבי יוסי בן קיסמא ריחוק הערך אם נמצאים במקום תורה או לא.

לזה אמר לו, אם אתה נותן לי כל כסף וזהב ואבנים טובות ומרגליות שבעולם איני דר אלא במקום תורה וכו', לי הכסף ולי הזהב, שאם הקדוש ברוך הוא ירצה, יתן לו ואינו מועיל ההשתדלות לזה.

נמצא שני דברים הם, א. שאין שום ערך כל קניני עולם הזה, לזה שאדם נמצא במקום תורה, ב. שאינו מועיל שום השתדלות, ש"לי הכסף ולי הזהב נאום ה'".

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת שרה גולדה קופמן ז"ל בת הרה"ג רבי אלימלך וובר ז"ל לעילוי נשמת הרבנית הצדקנית שהייתה מפורסמת במעשי חסדיה הכבירים - מרת יהודית רובינשטיין ז"ל - נפטרה בו' ניסן תשע"ג

התרופה הכי טובה שיש...

סיפור אודות הצדיק המפורסם רבי שלמה מזוועהל זיע"א לרגל יום ההילולא ביום כ"ו באייר - ספירת יסוד שביסוד

בהקדם האפשרי.

הדברים הללו שנאמרו על ידי הרבי, גרמו לאשה לצאת מכליה. היא החלה לצעוק על הרבי בקול רעש גדול, ולהטיח בו דברים קשים, כמו: "מי שמך לרבי ומנהיג על העדה", או "הרי אתה מינית את עצמך לאדמו"ר, כיצד אתה מסוגל להנהיג את עדתך, הרי אינך יודע להכריע שום דבר בהלכה", ודברי בוז רבים נוספים.

אנשים ששמעו את הצעקות, החלו להתקהל ליד הבית, וההתכנסות הזו הוסיפה דלק ותמריץ לאשה כדי להמשיך ולבוזת את הרבי יותר ויותר.

כשהבזיונות הגיעו לשיאם

רבי גדליה משה המשיך לספר לתושבים הירושלמיים "כפי שאתם מבינים, אבא שלי לא הגיב למנת העלבונות הגדושה שהוטחה בו. וכשהבזיונות הללו הגיעו לשיאם, הגיע הרגע שבו אבא החליט שעכשיו הוא צריך להתפלל על רפואת בתו, ולבקש מהש"ת שישלח לה רפואה שלימה במהרה.

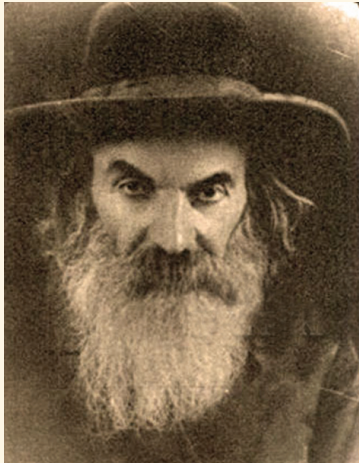
לאחר שהתפלל אמר למקורביו שאין יותר סיבה לדאוג, ובעזרת השם תחלים הבת ותשוב לאיתנה.

ואכן, סיפר רבי גדליה משה, "כשחזרנו הביתה נוכחנו לראות לשמחתנו, שמצבה של אחותי הוטב בצורה משמעותית, ובתוך זמן קצר היא חזרה לבריאותה המליאה. אבא קיים את הפסוק "ואהביו כצאת השמש בגבורתו", אלו השומרים חרפתם ואינם משיבים, והקב"ה השיב לו באהבה גדולה, ושלח לאחותנו רפואה שלימה מן השמים.

"עכשיו" פנה רבי גדליה משה לבאי המקלט שהחליטו לסגור את השער בפני האשה, ואמר: "אני רוצה לשאול אתכם, אבא שלי ברצותו לחפש מזור לתחלואי בתו חיפש בנרות מי יוכל לפגוע בו ולהעליב אותו, באומרו שהדבר הזה הוא התרופה הכי טובה שיש לכל המחלות והצרות. ואילו אתם כאן בתוך המקלט, התרופה הזו רודפת אחריכם, על ידי האשה המגדפת ופוגעת בכם, והינכם רוצים להרחיקה?"

הרי בימים הקשים שבהם אנחנו מצויים, המשיך רבי גדליה משה, כשאויבינו מנסים לפגוע בנו, בכל צורה, אין סם מרפא גדול יותר ממה שהאשה הזו עושה לנו.

וכי איך אתם מעלים בדעתכם שלא להכניסה למקלט? הלא טוב יהיה אם תעשו כפי שעשה אבא שלי, ותימנו על החבורה המובחרת הזו של מי שנעלבים ואינם עולבים ותזכו לכל הטובות שבעולם."

כ"ק האדמו"ר רבי שלמה מזוועהל זיע"א

בפני האשה.

השיב להם רבי גדליה משה ואמר בואו ואספר לכם מקרה שהיה אצל אבי הגדול זצ"ל. בתקופה מסוימת חלתה אחותי ונפלה למשכב. מצבה היה בכי רע, עד שהרופאים הרימו ידיים ואמרו שאין להם יותר מה לעשות. אבא ישב ועשה את חשבון נפשו, וחשב מה מוטל עליו לעשות מבחינה רוחנית כדי להיטיב את מצבה הבריאותי הקשה של בתו.

הוא חשב וחשב עד שהגיע למסקנה שהתרופה היעילה ביותר וסם החיים הבטוח ביותר שיוכל להעניק לאחותי יהיה אם יקבל בזיונות בפרהסיא. "זה הדבר היחיד שיציל את בתי מן המוות", אמר הרבי לבני ביתו.

עכשיו נשאר לו רק לתכנן כיצד לקבל בזיונות, ולהיות מן הנעלבים ואינם עולבים? הרי הדבר כלל אינו פשוט. מי יהיה מוכן לבזות את הרבי הקדוש מזוועהל?

גם לכן מצא הרב פתרון.

הרבי דפק על הדלת ישיבת זוועהל החזיקה לצורך מוסדותיה בכמה חנויות, שהושכרו לאנשים שונים, ודמי השכירות היו עוברים ישירות לקופת המוסדות. הרבי ניגש להנהלה ובירר מי מבין השוכרים חייב סכום גדול, וכשמסרו לו את השם, החליט לגשת אליו הביתה ולתבוע את הכסף.

היתה זו אשה ששכרה את אחת החנויות ולא שילמה במשך זמן רב את דמי השכירות. ניגש הרבי לביתה של האשה, דפק על הדלת ובקש מהאשה לשלם את הכסף, תוך שהוא מצייץ שכיון שמדובר בכספי הקדש אי אפשר לעכב יותר את התשלום והוא דורש ממנה לפרוע את חובותיה

ש בספור הבא כדי להביא לחיזוק רב בכל אורחות החיים שלנו, לאחר שנדע ובין כיצד להתייחס למצבים שבהם אנחנו מתבזים בפרהסיא על ידי הבריות.

מאות פגזים ביום

המעשה התרחש בתקופת מלחמת תש"ח בעת שהלגיון הירדני הפגז קשות את העיר ירושלים כולה, ובפרט את שכונות מאה שערים ובית ישראל שהיו סמוכות לגבול עם ירדן.

מדי יום היו נופלים מאות פגזים בשכונות הנ"ל, ולאחר כל הפגזה נימנו רח"ל נפגעים רבים מקרב התושבים, אי אפשר לתאר לבני הדור הצעיר שלא היה בימים ההם בירושלים, את הרעשים הנוראיים שהיו נשמעים עם נפילת הפצצות, ואת המהומה שהיתה מתחוללת בכל האיזור.

למותר לציין שבאותם ימים לא היו עדיין מקלטים רבים, וכאשר היתה נשמעת האזעקה התכנסו בכל מקלט המונים המונים מבני ירושלים. הצפיפות הגדולה הוסיפה על הפחדים והחרדות, ולא היטיב עם מצבם הנפשי של התושבים היהודיים בשכונות הירושלמיות.

עקב המצב הקשה, וההתדרדרות הביטחונית, היתה אשה אחת בשכונת בית ישראל שלא שלטה על עצמה, בכל פעם כאשר נשמע הקול המבעית של האזעקה, היתה פונה לאנשים ופוגעת בהם באופן מזעזע על לא עוול בכפם, היא היתה מאשימה אותם בדברים שלא היה להם כל קשר אליהם.

בעת ההפגזות הקשות נכנסה האשה אל המקלט בשכונת בית ישראל, ופגעה שם בתוך המקלט באנשים שהסתתרו מאימת המציק..

אותה אשה היתה מסוגלת לפנות לאדם שהיה במקלט, ולצעוק עליו שהוא גנב, שהוא שקרן סדרתי, או שהוא חצי גוי, וכו'. ה"מואשמים" הבינו שהדבר נובע כתוצאה מהלחצים הנפשיים בהם נמצאת האשה, ולא הגיבו לדבריה.

לא היו יכולים לסבול יותר

בשלב מסוים הגיעו הדברים לידי כך שהאנשים לא היו יכולים כבר לסבול את הפגיעות הללו, הם החליטו לעשות מעשה, ולא לאפשר יותר לאשה ההיא להיכנס אל המקלט. "שתישאר בחוץ ואל תפגע בנו יותר", אמרו.

אלא שביין האנשים שהגיעו למקלט נימנה גם האדמו"ר רבי גדליה משה מזוועהל (בנו של רבי שלמה), ולפני שביצעו האנשים את החלטתם והוציאוה לפועל, הם באו לשאול את רבי גדליה משה האם לנהוג כך ולסגור את שערי המקלט

דוגמא אישית

ענה לו מלך קציא: אם אינכם אוכלים זהב, מדוע אתם כל כך להוטים אחריו, עד שאתם דנים משפטים מעוותים ולא צודקים.

אלכסנדרוס לא ידע מה להשיב, ומלך קציא המשיך לשאול.

הגד נא לי, האם בארצכם זורחת השמש? כן בודאי זורחת השמש גם אצלנו ענה אלכסנדרוס.

וגם גשם יורד לפעמים אצלכם? חקר מלך קציא.

כמובן, ענה אלכסנדרוס, גם גשם יורד אצלנו.

אולי יש בארצכם צאן כבשים עזים גדיים וטלאים?

יש ויש, השיב אלכסנדרוס בחוסר סבלנות, כי לא הבין מה טעם שאלות אלה.

אוי ואבוי לכם: קרא מלך קציא. לא בזכותכם, אלא למען הבהמות הללו זורחת עליכם השמש ויורד לכם גשם. בגללן מרחם הבורא גם עליכם כי מפני מעשיכם הרעים הפסדתם זכות זו.

עד כאן הסיפור. כמובן שאין בכוונתי להקיש ולהשוות בין התנהגותו האזכרית של אלכסנדרוס לבין נבחרי הציבור הנ"ל ואולם ברצוני רק להעביר את המסר הנוקב מסיפור זה.

לאלכסנדרוס, המלך הגדול והגאה, לא היה במה להצטדק לפני מארחו הישר.

ויהי רצון שבזכות חג מתן תורתנו הממשמש ובא שבו ה' יתב' ריפא את כל חולי ישראל נזכה בקרוב ממש לרפואה שלימה, לפרנסה שלימה ועיקר העיקרים לגאולה שלימה.

138 זכר-אליק

אתה חושש מגזל, כמוך גם אני: לא אקח את האוצר, כי מכרתי את השדה עם החורבה וכל אשר בה והזהב איננו שלי.

כך עמדו שניהם והתווכחו לפני המלך, והמלך היה מרוצה מיושרם של נתיניו. קרא לאחד מהם לגשת אליו ושאלו:

אמור לי האם יש לך בן?

ענה לו: כן.

אז קרא לשני ושאל אותנו: הגד לי, היש לך בת.

ענה גם זה: כן, אמנם יש לי.

ובכן אמר המלך – השיאו את ילדיכם הבן עם הבת ותנו לזוג צעיר את האוצר במתנה הם יוכלו להתפרנס ממנו וגם אתם שניכם תהנו.

יצאו שני בעלי הדין מרוצים ושמחים. אז פנה מלך קציא אל אורחו אלכסנדרוס כדי לשאול אותו, האם הפתרון שמצא אכן טוב בעיניו. לתמהונו ראה שאלכסנדרוס צוחק. שאל אותו מדוע אתה צוחק? וכי לא דנתי יפה ונכון? אילו משפט זה היה מתקיים אצלכם, איך הייתם פוסקים את הדין.

פשוט, ענה אלכסנדרוס, היינו דנים את שניהם למוות ואת האוצר היו מכניסים לגנזי המלך, כי לפי דינינו כל אוצר שנמצא באיזה מקום שייך למלך, וגם אנשים שחושבים לזכות בו איש את רעהו במקום למסור אותו מיד למלך, גם הם חייבים מיתה.

הזדעזע מלך קציא: כך הייתם דנים. כל כך אתם אוהבים זהב?

אחר כך הזמין את אלכסנדרוס לסעוד אצלו, והאורח קיבל את ההזמנה ברצון, כי כבר היה רעב. אך מה התאכזב, כשישבו ליד השולחן והביאו לפנייהם את המנות. במקום המאכלים הטעימים שציפה להם, שמו לפניו לחם עשוי מזהב טהור, מנת בשר גדולה והיא מזהב ואפילו תרנגולת שלמה עשויה זהב גם היא.

השתומם אלכסנדרוס מאד על הסעודה המוזרה זו ופנה אל מארחו, מלך קציא, בתרעומת: מה זאת? חשבתם שאני אוכל זהב?

ימים אלה יהודי ארץ ישראל מלקקים את הפצעים שנגרמו להם מהצער, האבל, הכאב, התאנייה והתוגה מכך שטובי בניה ובנותיה של האומה הישראלית נלקחו לגנזי מרומים בעת האחרונה וגם מההפסדים והנזקים הכספיים שספגו בשל סגירת מקומות העבודה שמהם הביאו שבר ומזון למשפחותיהם.

והנה דוקא השבוע קמה לה ממשלה מנופחת בשרים וסגני שרים כפי שלא היתה כדוגמתה מאז ומעולם. כששמעתי על כך, עלתה במוחי השאלה: היכן הדוגמא האישית של נבחרי הציבור הללו כלפי אותם אלה שמנהלים קעת מלחמת השרדות וקיום? האם לא ראוי היה שבעת הזאת מירב המשאבים של כספי הציבור יופנו למובטלים שבחברה ולא לאותם הנבחרים שהמציאו עבורם משרות שמעולם לא היו כמותן?

ואז נזכרתי בסיפור מזעזע שמספרים חז"ל בתלמוד הירושלמי (מסכת בבא מציעא פרק ב' הלכה ה):

אלכסנדרוס מוקדון המלך הגדול כבש ארצות רבות ובמסעותיו הגיע גם לאפריקה ואפילו להודו.

פעם הגיע לארץ קציא, שם התקבל בכבוד גדול על ידי המלך שהראה לו את אוצרותיו כסף, זהב ואבנים טובות לרוב.

אלכסנדרוס היה בעצמו עשיר מאד ולא התפעל ביותר:

לא באתי לראות את עשרכם, אמר, איני צריך את כספכם ואת זהבכם, באתי לראות את מנהגיכם, כיצד אתם חיים, ובעיקר כיצד אתם דנים כאשר יש ריב בין אנשים.

בעוד הם משוחחים, באו שני בני אדם ובקשו שהמלך ישפוט ביניהם בריבם. ישבו אלכסנדרוס ומלך קציא, ובעלי הדין עמדו לפנייהם וטענו את טענותיהם. אמר האחד: אדוני המלך: קנייתי מן האיש הזה חלקת שדה ובתוכה חורבה הרסתי את החורבה חפרתי באדמה שתחתיה, והנה מצאתי אוצר של דינרי זהב, אמרתי למוכר: קח את אוצרך: רק שדה וחורבה קנייתי אבל אוצר לא קנייתי. והנה הוא מסרב ואינו רוצה לקבל:

טען השני:

הודעה חשובה

במהלך שלוש השבועות האחרונים, העלון חולק בצירוף לעתון "המבשר".
קעת שבס"ד שבים להתפלל בבתי הכנסת, יחולק העלון כבעבר בבתי הכנסת ברחבי הארץ.
המעוניינים להפיצו יתקשרו לטלפון: 02-5828284

עלון זה יוצא לעילוי נשמת האשה מרת ברוריה בת ר' יצחק נלב"ע כ"ה ניסן תש"פ ת.נ.צ.ב.ה.
 לעילוי נשמת דודתי עפרה רכלין בת ישראל ז"ל נפטרה ל' סיון ה'תשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.

